

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
kolovoz, Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-5998-10-5

COPYRIGHT© Innamorata

INNA MOORE

Prokleta

Reese

Čovjek koji nema ništa svoje, ne može ništa onda ni izgubiti.

Misao je to kojom sam se godinama vodio, dok sam išao glavom kroz zid, živio od danas do sutra.

Prevario sam se. Ruke su mi bile prazne, ali kad su mi uzeli slobodu, tek sam tada shvatio što znači zaista nemati ništa.

Stojim s jednom jedinom vrećicom u ruci. To je sve što posjedujem. Nekoliko stvarčica i odijelo u kojem sam odveden u pritvor, potom prebačen u zatvor. Čuvar koji me dovodi do izlaza, kimne mi i zaželi sreću. Ispraća li tako svakog zatvorenika ili je ipak saznao moju pravu priču?

Možda nemam ništa u rukama, ništa mi ni ne treba, ali imam svoju slobodu, vraćena mi je mogućnost da živim novi život. Toliko sam toga izgubio, propustio, ali nadoknadit ću, uživat ću, proživjeti sve izgubljeno. Nekoliko me koraka dijeli od tog osjećaja, od mjesta u kojem ću moći udahnuti čisti zrak, budućnost, nadu i možda konačno malo sreće koju je sudbina upakirala i šalje na moju adresu kao poklon.

Ali nemam ni adrese, ni kuće, ni doma.

Noga mi zakorači preko one crte koja razdvaja zatvor i slobodan svijet i time se zaista uvjerim kako je kraj boravku u tamnici, ispaštanju za grijeh koji nisam počinio, iako sam time kažnjen jer sam dirao tuđe.

„Cassius!” Začujem glas svojeg jedinog prijatelja Jeremyja Blacka. Osvrnem se oko sebe te ga uočim pored crnog BMW-a.

Podignem ruku i prijeđem cestu, zadovoljan jer me barem on čeka. Jedinu je ostao sa mnom u kontaktu, dolazio mi u posjet, donosio mi knjige, cigarete iako sam se i tog poroka odrekao, uzeo mi odvjetnika koji je osigurao odštetu za to što sam nevin proveo četiri

godine u zatvoru. Jeremy je zato moj brat, jedini kojeg imam, jedini prijatelj, jedina obitelj.

„Brate!” Snažno ga zagrlim i lupim po leđima, a on mi uzvratu isto.

„I kako je to disati divan londonski zrak izvan onih ćelija?” pita me s cerekom.

„Savršen, s pravim omjerom smoga i plinova, ali najljepši na svijetu.”

„Hajde, upadaj.” Kimne mi te sjedne na svoje sjedalo, a ja se smjestim na suvozačevo.

„Što je ovo? Nova mašina?” Ne promiče mi luksuznost unutrašnjosti. Nešto na što on i ja nismo naviknuli.

„Službeni auto. Jučer sam dobio promaknuće, gledaš u šefa zaštitarske firme *Gold net*. Direktor Julius ide u mirovinu i mene je stavio na to mjesto.”

„Čestitam, brate!” iskreno se radujem njegovoj sreći jer je zaslužio. Odrekao se mnogih stvari da bi uspio u karijeri. A ja? Pojma nemam što ću raditi. Nema posla koji nisam radio, jer mi ništa nije bilo ispod časti. No, sad sam na nuli, počinjem iznova.

„Kamo idemo?” upitam ga nakon nekoliko minuta šutnje i zurenja u grad, svjestan kako nemam kamo, ništa još nisam odlučio.

„Idemo u hotel u kojem su nogometaši iz Španjolske na gostovanju. Tamo mi cijeli tim radi i čuva ih. Uzeo sam ti sobu u hotelu na dva tjedna dok ne smisliš što ćeš dalje. Imam prijedlog za tebe, ali hoću da razmisliš i sâm sa sobom odlučiš što želiš raditi i u kojem smjeru želiš da ti život ide.”

„Bolje ni sâm ne bih smislio, hvala ti. A kakav prijedlog?” pitam ga dok skreće pred hotel *Premier Inn* i spušta se u garažu.

„Da radiš u mojoj firmi. Znam da ti ne mogu ponuditi puno kao početniku, ali i to je neki početak, ako želiš?”

Uzdahnem duboko dirnut njegovom brigom i obzirom.

„Trebam li uopće razmišljati, Jeremy? Jer ti si jedini tu, jedini koji mi pružaš priliku i jedini koji mi vjeruje od početka. Naravno, pristat ću ako ti neće stvoriti neprilike činjenica da bivši zatvorenik radi za tebe.”

„Neću imati ikakve nepravilike. Svatko zaslužuje drugu šansu, a najviše ti jer si nepravedno tamo boravio. Nikad neću zaboraviti kako si ti mene spasio dok smo odrastali, dok smo mogli računati samo jedan na drugoga.”

Ne želim se ni sjećati tog dijela našeg života, neću, jer sad moram gledati naprijed, iako sve u meni vrišti za osvetom, jer mi je ona plavokosa vještica uzela dio života.

Jednom ću udovoljiti žeđi i uzeti joj dio njezina.

„Počni raditi idući tjedan, ovaj se odmori, iako si četiri godine odmarao, ha?” nakesi se pa me udari u rame dok ulazimo u lift i krećemo na recepciju prijaviti me. „Prvo ćemo proslaviti tvoj izlazak, onako momački, a onda ćemo ti naručiti neku curu u sobu da konačno poševiš, sigurno već ludiš od suše.”

Samo sam čekao kad će me početi podbadati na ovu temu.

„Ne spominji. Plavuše mi ne dovodi. Ni starije, pume, milfače i ostale zvijeri. Znam da nijedna iole normalna cura neće ni prići *Ludaku*, sjećaš se? Moja slika i ime izašli su u svim jebenim novinama u Londonu. Možda se sad pronio glas da sam nevin, ali teško se zaboravlja i oprašta kad si jednom obilježen. One *druge* prekršaje sigurno nisu zaboravili.”

„I to ćemo lako srediti, nazovem broj i stiže eskort cura po tvojim željama.” Ima već spreman prijedlog, ali ne želim to.

„Ne, neću. Hoću izaći i izabrati jednu. Hoću, zapravo, da ona meni priđe. To je ono što meni treba. Da vidim koliko me se boje. Koliko se usude.”

Ne smijem mu reći da ću se vjerojatno uzбудiti na bilo koju jer su četiri jebene godine bez žene kazna gora od ičega. Slike koje imam u glavi graniče s perverzijom.

„Onda računaj u petak, izaći ćemo nas dvojica i proslaviti, možemo pozvati još neke kolege. Vrijedi?”

„Naravno.”

„Evo, soba tristo dva. Ja sam tristo jedan, pored tebe. Smjesti se pa ćemo ti riješiti neke osnovne stvari, mobitel, odjeću, lov. I odi speri

sa sebe taj zatvorski miris", na kraju mi dobaci, pa se moram složiti s njim.

Uzmem karticu svoje sobe, salutiram svojem budućem šefu i uđem.

„Čovječe.”

Oduševljenje izleti iz mene pri pogledu na prostranu luksuzno uređenu sobu, s velikim krevetom umjesto malog tvrdog ležaja, s ogromnom kupaonicom te najjebenijim pogledom na centar grada.

Ne mogu se oteti osjećaju uživancije i mirisu slobode, iako sam opet na startu. Opet ovisim o nečijoj dobroj volji, no dat ću sve od sebe da ovaj put ne pogriješim.

Kendall

„Sara, jesi li sigurna da nam je hotel rezerviran? Sjeti se posljednjeg puta! Ostale smo kao siročad ispred recepcije i potom prehodale pola grada u potrazi za dvokrevetnom sobom u vražjoj sezoni!” dovikujem kolegici koja upravo izlazi iz kuhinje noseći nam kave poslije ručka, dok printam zadnje upute i materijale za konferenciju kojoj ćemo nazočiti sljedeća tri dana, do srijede do petka navečer.

Uzbuđena sam kao nikad. Zašto? Pa zato što imamo plan koji ima veze s mojom... pa... nevinošću.

Saru poznajem još s faksa, ona zna cijelu moju sudbinu. Zavidim joj jer Sari dečki prilaze bez straha, a ona to ne odbija. Moglo bi se reći da uživa momački u životu, iskoristi, baci i ide dalje. Ja uglavnom stojim sa strane, trusim piće za pićem nadajući se da će me pijanu netko htjeti iskoristiti, ali ne, nema šanse, nema nade, nitko neće *Prokletinju*, da umoči jednom pa da crkne za koji dan.

Već sam se navikla na to, ali nisam se prestala nadati da ću jednom, *samo jednom* naći tipa koji će totalno poludjeti za mnom da ga neće biti briga za sutra! Da mi skine zvijezde s neba, da mi dâ samo jednu prokleta dobru noć, pa da umrem s osmijehom na licu jer ovako...

Ne znam zašto se zovem ženom kad se tako ne osjećam.

„Kendall, sve nam je rezervirano. Prijevoz nam je riješen. Spakiraj se, ubaci nešto ubojito jer ovaj put, mala, idemo u London! Tamo te nitko ne zna, tamo ćemo ti naći frajera.”

„Misliš?” procijedim očajno.

Da, očajna sam i priznajem to.

„Ne mislim. Znam. Petak je tvoj dan, moći ćeš i birati! Kunem ti se.”

„Ne znam, Sara, mislim da se prokletstvo na meni osjeti, namiriši, da me zato izbjegavaju i oni koji me ne poznaju.”

„Slušaj ti mene. Oxford je selendra naspram Londona. Tamo ćeš naći to što trebaš, vjeruj mi.”

Zagrizem usnu jer joj tako žarko želim povjerovati, tako jako želim da mi se to ispuni jer godine koje mi prolaze bez muškarca...

Ovo je naprosto toliko čudno da se ponekad smijem, a ponekad plačem. Odustala sam i od romantične ljubavi, od izlazaka i veza, sad se samo želim poševiti! Da me netko natjera da uživam pod njim, da vrištim od zadovoljstva, samo da me dirne na pravi način.

Znate li što je dodir pod kojim drhtite?

Ja ne znam.

Samo sam čula za to, ali nisam nikad doživjela u svojem mizernom životu.

Ako će moj put u London završiti time, onda dajem sve svoje godine, sve što imam, na taj ulog. Posljednji put nismo izašle, nego smo se nakon seminara isti dan vratile vlakom. Ovaj put Sara je bila pametnija i zamolila da nam se produlji boravak do subote, koju ćemo ostati privatno.

Doslovno treperim od veselja dok pakiram kovčeg i ubacujem krpice. Za tri dana konferencije izaberem otmjene kombinacije hlaća, bluzica i pencil suknji, a za izlazak dvije jako kratke haljine, crvenu i ljubičastu. Osjećam kako će mi ova ljubičasta donijeti sreću. Mislim baš to – *sreću* - jer ne znam što je sreća u ljubavi, u bilo kakvim odnosima s muškarcima pa makar i prijateljskim. Jedini muškarac kojeg imam u životu, kojeg volim više nego sebe, moj je tata.

„Tata, ujutro Sara i ja idemo na poslovni put, tako da se vidimo u subotu, može?” Nakon večere snesem kovčeg i malu torbu u prizemlje kuće dok me otac gleda iz hodnika i stavlja hranu za Roxa u zdjelicu. Rox je naš dalmatiner, još jedan pripadnik muškog roda koji me voli, a da na njega ne utječe prokletstvo. Ono izgleda utječe samo na one koji prema meni imaju osjećaje intimne, ljubavno-seksualne naravi, kako to uopće nazvati?

„Zabavi se i nauči ponešto.” Tata mi namigne dok me iz boravka zove moja majka, zapravo, moja maćeha Stephanie.

„Kendall!”

„Molim, mama?“ Steph se za tatu udala kad sam imala pet godina. Moja mama Lydia umrla je na porodu, tako da kao mamu pamtim samo Steph.

„Nemoj raditi gluposti“, šapne mi da tata ne čuje pa me pogleda s upozorenjem. „Znam zašto ti to govorim jer znam što ti je na pameti.“

„Mama, što ti je, što bi mi bilo na pameti?“ Pravim se kako nemam pojma o čemu priča, dok se prvotno oporavljam od šoka i sumnje da mi možda čita misli ili je pročitala moje poruke sa Sarom.

„Kendall, znam prepoznati taj pogled u očima i znam što te već godinama muči, samo pazi što radiš. Imaj na umu da bilo kojem muškarcu možeš nauditi svojom nesmotrenošću. Smatrali mi to slučajnošću ili ne, radi se o tuđem životu.“

„Primila sam na znanje, idem ionako samo poslovno“, pomalo oštro odbrusim te se povučem u svoju sobu jer mi ne prija znati da se ona slaže sa svim tračevima koji su se proširili o prokletstvu koje nosim kao drugo ime.

Njezina mi je opaska na pameti i tu srijedu ujutro dok putujemo u London pa čak i dok smo na prezentaciji, dok promatram pokojeg zgodnog sudionika konferencije. Sara je puno rječitija, ja se nažalost ne mogu pohvaliti umijećem zavođenja pa se malo ugledam na nju, ali osjetim kako je to neprirodno i umjetno te odustanem od svega. Konferencija se odvija u velikoj dvorani hotela *Premier Inn* te mi dobro dođe kad se nakon cjelodnevnih predavanja povučemo u svoje sobe.

„Zatražila sam da nam daju jednokrevetne jer posrećit će se i tebi i meni, mala.“ Sara mi namiguje dok se vraćamo u svoje sobe.

Ona je u sobi tristo četrnaest, ja u tristo trinaest.

„Pogledaj ovo, tristo *trinaest*, broj trinaest me prati, htjela-ne htjela.“ Nevoljko pokažem na taj broj na mojim vratima.

„To su izmišljotine. Nitko normalan ne vjeruje u vradžbine i koje-kakve uroke. Hoćeš li da se mijenjamo?“

„Neću. Voljela bih reći da su izmišljotine, ali pogledaj, sve govori u prilog prokletstvu.“ Tako bih joj voljela vjerovati jer, istina je, sve što se dogodilo mojim dečkima, povezano je sa mnom.

„Prestani i opusti se.”

Nemam druge nego napraviti kako mi kaže pa se navečer spustimo do hotelskog bara i popijemo koje piće za opuštanje. Ona je već bacila oko na dvojicu i oni nju škicaju, dok ja zurim u svoju čašu i pokušavam se sjetiti jesam li popila četiri ili pet koktela. Kako god, omamili su me brzo. I mislim da mi je zato vrijeme za krevet.

„Sara, nerado te ostavljam, ali ja idem u krpe. Ti se zabavi, ali pametno, može?” napomenem joj prije nego što krenem prema liftu.

„Aha.” Namigne mi i naceri se zaigrano. I dok ona odbija bilo kakve dublje emotivne veze, ja žudim da me netko barem pogleda!

Krenem put svoje zlokobne sobe s brojem trinaest. Udem u prazno dizalo i tik pred zatvaranje vrata ugledam mušku ruku kako ih zaustavlja. Vrata se otvore do kraja, a k meni uđe visok muškarac kratke smeđe kose i izrazito lijepog lica. Slabost od alkohola u trenu me malo zaleluja pa udahnem duboko i slučajno ispustim glasan izdah.

Uhvatim se za rukohvat, dok me pored one slabosti, obuzima i vrućina. Sve što činim jest da gledam kako se smeđokosi ljepotan smješta bočno do mene u ovom uskom prostoru.

Čovječe, sama sam s likom!

Gledam čitavu njegovu impresivnu pojavu jer se moram usredotočiti na jednu točku, dok istovremeno ne uspijevam odvojiti pogled od njegove ljepote.

Nenadano svrne pogled na mene i zagleda mi se u oči. Imam osjećaj da se topim dok me neznanac gleda svisoka. Profil mu je pravilan, usne izgledaju sočne, a sama njegova pojava odaje kako je muževan i privlačan.

„Koji kat?” Kroz maglu do mene i mojega pijanog mozga dopre njegov muževan i dubok glas.

„Treći”, neki glas progovori iz mene, valjda jedan od posljednjih na koji nije djelovao koktel. Sigurno ih je bilo pet, možda i više, kad su me ovako tresnuli da sam oduzeta.

„Onda idemo na treći.”

On ide sa mnom? O Bože, da barem ide sa mnom u moju sobu. Čekaj, što bih radila s njim u sobi? Svašta...

Dala bih mu da mi svašta radi u sobi, u krevetu, na podu, na stolu, na fotelji, pod tušem, svugdje...

I dalje gledam u njega kao da sam hipnotizirana, na što se on u jednom trenu osmjehne te klizne pogledom niz moje tijelo.

O Bože, o Bože, on me odmjerio! Ljepotan me odmjerio!

I izgleda da mu se sviđa to što vidi!

Lift se odjednom zaustavi i pokaže da sam na trećem katu jer ugledam njegovu ruku koja mi pokazuje kako me propušta da izađem prva. Natjeram se vratiti u zbilju iz svojih maštarija, pa mu kimnem i konačno krenem van. Pogledam niz hodnik lijevo prema svojoj sobi pa opet u njega jer stoji pored mene i gleda me upitno.

Zbunjena sam. Ne ide mi se u sobu. Ne sama.

Ne opet prokleta sama.

„Jeste li dobro, gospođice? Trebate pomoć?”

O da, tvoju pomoć trebam... Na sve moguće načine, ljepotane... progovara ona nezadovoljena žena u meni, proklinjući me što nemam Sarin jezik da ga sad zavedem i povedem u svoju sobu.

Pogledam mu u usne. Čine se tako sočne i ukusne za ljubljenje. A onda mi pogled padne na njegove šake, velike i jake. Sigurno bi mi znao darovati dodire za kojima žudim.

„Koje piće previše, samo trebam odspavati, hvala”, to je sve što na kraju promrsim i pobjegnem teturajući u svoju sobu dok on zamiče za ugao. Po lupanju vrata znam da je smješten na istom katu, samo ne znam u kojoj sobi.

Kao da bi mi išta značilo i da znam, narugam se sama sebi i svojoj nesposobnosti zavođenja. Odvučem se pod tuš, a u mislima mi je i dalje smeđokosi neznanac pa mi ne preostaje ništa doli zavući se u topli krevet i sama sebe dovesti do vrhunca.

To je jedino zadovoljstvo koje moje tijelo poznaje.

Nažalost.